

ת"פ 44864/12/17 - מדינת ישראל נגד נועם בן סימון - נוכח, יקיר בן סימון - נוכח, לירן סבח - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

04 אוגוסט 2020

ת"פ 44864-12-17 מדינת ישראל נ' בן סימון ואח'

בפני כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית נשיא

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד עמית חומרי - נוכח

נגד

המאשימה

הנאשמים

1. נועם בן סימון - נוכח

2. יקיר בן סימון - נוכח שניהם ע"י ב"כ עוה"ד אביחי חג'בי -

נוכח

3. לירן סבח - נוכח ע"י ב"כ עוה"ד שני פרג'ון - נוכח

מזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בחלק הכללי בכתב האישום המתוקן, ביום 16.12.2017 בסמוך לשעה 02:00, בילה המתלונן במועדון "סטיגמה" הנמצא בחוף דלילה באשקלון יחד עם רעייתו ושלושה חברים נוספים.
2. בנסיבות המתוארות לעיל החזיק המתלונן כוס בירה בידו. בשלב מסוים חלפו הנאשמים ליד המתלונן, תוך שאחד מהם התנגש במתלונן והבירה שאחז בידו נשפכה עליו. בתגובה לכך, אמר לו המתלונן "תיזהר בפעם הבאה", ובתגובה אחד מהנאשמים קילל את המתלונן ואמר לו: "אתה רוצה לעשות עם זה משהו".
3. עוד ובהמשך לכך, ומחוץ למועדון, **החלה להתפתח קטטה במהלכה היכה חברו של המתלונן את נאשם 2 בפניו וגרם לו לחבלה בגבה**. בהמשך לכך, נזרק בקבוק לעברו של אותו חבר אשר פגע בו.
4. בהמשך לאמור לעיל, תקפו הנאשמים את המתלונן בצוואת חדא בכך שהנאשם 2 היכה את המתלונן בחוזקה בפניו; נאשם 3 היכה את המתלונן מאחור ונטל לידיו כוס שתייה, ולאחר מספר שניות, הוריד את הכוס מידיו והיכה את המתלונן בחוזקה באמצעות ידיו בפניו. עוד נטען, כי בשלב זה כל הנאשמים התנפלו על המתלונן, שנפל לרצפה, תוך שהנאשמים מכים אותו בכל חלקי גופו בבעיטות ומכות, וכל זאת בעוד רעייתו של המתלונן מנסה למשוך אותם הימנו, נופלת לרצפה אף היא, וסופגת מכות ובעיטות.
5. בהמשך למתואר לעיל, המשיכו הנאשמים 1 ו-2 להכות במתלונן בבעיטות ובאגרופים בכל חלקי גופו, עד שבשלב מסוים בעודו רכון על הרצפה, היכה בו נאשם 1 בבעיטה חזקה לראשו, והמתלונן איבד את הכרתו, ובהמשך הוזמן נט"ן למקום.
6. עוד נטען, כי בשלב זה ברחו הנאשמים מהמקום.
7. כתוצאה מהמעשים המתוארים, נגרמו למתלונן חבלות של ממש בדמות חבלה בפניו, סימני שפשוף, חתך בידו ברוחב 3 ס"מ ובו שבירי זכוכית. עוד נטען, כי המתלונן פונה באמבולנס לבית החולים "ברזילי", בוצעה לו בדיקתטומוגרפיה ממוחשבת למוח ותפירה לחתך, ובהמשך, הוא שוחרר לביתו.
8. הנאשמים הודו במיוחס להם לעיל, ועל יסוד הודאתם זו הורשעו בעבירה של **תקיפה וחבלה ממשית ע"י שניים או יותר** לפי סעיפים 382(א) + 380 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

עמוד 1

9. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשמים יופנו לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינם, תוך שהמאשימה הצהירה כי ככל שהתסקיר שיתקבל בעניינם יהיה חיובי, אזי היא תגביל את עתירתה העונשית לעונש של מאסר בעבודות שירות וענישה נלווית, ואילו ההגנה ביקשה כי שירות המבחן יתייחס לשאלת ביטול ההרשעה.
10. בעניינם של הנאשמים התקבלו מספר תסקירים, ובסופם המליץ שירות המבחן להורות על ביטול הרשעתם של הנאשמים 1 ו-3, ואילו בעניינו של הנאשם 2 לא מצא השירות לבוא בהמלצה טיפולית. בתסקירים האמורים, פירט שירות המבחן אודות ההליך הטיפולי שעברו הנאשמים 1 ו-3, ועמד על קורות חייהם וחיי משפחתם של שלושת הנאשמים כמו גם על מאפייניהם האישיותיים, יחסם לעבירה, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתייחס בהמשך.
11. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות שהתקבלה ביום 08.06.2020, עולה כי הנאשם 1 מתאים לביצוע עבודות שירות.
12. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות שהתקבלה ביום 15.07.2020, עולה כי הנאשם 2 מתאים לביצוע עבודות שירות.
13. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות שהתקבלה ביום 15.07.2020, עולה כי הנאשם 3 מתאים לביצוע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

14. המאשימה עמדה על חומרת מעשיהם של הנאשמים, על הנסיבות שנלוו אליהם, ובייחוד על חומרת החבלות שנגרמו למתלונן ועל הצורך למגר את תופעת האלימות. לבסוף, טענה המאשימה שעל מתחם העונש ההולם לנוע בין 6 חודשים מאסר אשר יכול וירוצה בעבודת שירות, לבין 18 חודשים מאסר בפועל וענישה נלווית, וביקשה למקם את עונשם של הנאשמים 1 ו-3 ברף התחתון של המתחם לאור ההליך השיקומי שעברו, תוך שלדידה עניינם אינו מצדיק ביטול ההרשעה, ואילו את עונשו של הנאשם 2 ביקשה המאשימה למקם לכל הפחות ברף הבינוני של המתחם לאור כך שהלה לא עבר כל הליך טיפולי וכי התסקירים שהתקבלו בעניינו הנם שליליים במהותם.
15. באי כוח הנאשמים התנגדו למתחם לו עתרה המאשימה וטענו כי על המתחם לנוע בין מאסר מותנה ועד לעבודות שירות. כמו כן, באי כוח הנאשמים 1 ו-2 הפנה להליך הטיפולי הממושך שעבר הנאשם 1; לכך שהנאשם 2 שיתף פעולה עם שירות המבחן ככל יכולתו בהינתן נסיבותיו האישיות והמשפחתיות; לקבלת האחריות מצדם; לתקופה שבה היו עצורים מאחורי סורג ובריוח ובהמשך בתנאים מגבילים; לעברו הפלילי הישן של הנאשם 1 (כשהעבירה האחרונה בוצעה על ידו בהיותו כבן 16); לעובדה כי עברו הפלילי של הנאשם 2 אינו ממין העניין.
16. באי כוח הנאשם 3, הפנתה לנסיבותיו האישיות של הנאשם; לעובדה כי הלה סיים שירות מלא בצה"ל; להיותו חף מהרשעות קודמות; לקבלת האחריות מצדו; להליך השיקום המשמעותי שעבר במסגרת שירות המבחן; לחלקו המצמצם באופן יחסי באירוע שבמוקד כתב האישום; כמו גם לתקופה בה היה עצור מאחורי סורג ובריוח ובהמשך בתנאים מגבילים.
17. עוד טענה ההגנה כי המדובר באירוע שהרקע לו הינו הקטטה שהתפתחה מחוץ למועדון; כי יש לזקוף לזכות הנאשמים את העובדה כי הם לא התכוונו מלכתחילה לתקוף את המתלונן; כי היה זה חברו של המתלונן אשר חולל את האירוע האלים; כי האירוע הסלים כתוצאה מתקיפת חברו של המתלונן את הנאשם 2 בפניו שכתוצאה ממנה נגרמה לו חבלה בגבה. לאור כל אלה, עתרה ההגנה להורות על ביטול הרשעתם של הנאשמים 1 ו-3 ולהשית עליהם העונשים שהומלצו על ידי שירות המבחן, ואילו על הנאשם 2 להשית עונש בדמות מאסר שירוצה בעבודות שירות.
18. הנאשם 1 אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", פירט בפני בית המשפט את ההליך הטיפולי אותו עבר ומסר כי הוא מקבל אחריות מלאה על מעשיו ומביע עליהם חרטה, תוך שהתחייב בפני בית המשפט כי מעשיו לא ישנו.

- בסופו של דבר ביקש הנאשם כי בית המשפט יתחשב בו לעניין העונש.
19. הנאשם 2 אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", פירט את מצבו האישי והכלכלי הרעוע שנגרם לו כתוצאה ממעורבותו בתיק זה; מסר כי הוא לוקח אחריות על מעשיו; כי שיתף פעולה עם שירות המבחן; וביקש אף הוא כי בית המשפט יתחשב בו לעניין העונש.
20. הנאשם 3 אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", לקח אחריות מלאה על מעשיו והביע עליהם חרטה עמוקה, כמו גם ביקש להתנצל בפני המתלונן על מעשיו; פירט בפני בית המשפט את ההליך הטיפולי אותו עבר במסגרת שירות המבחן; והביע תקווה כי בית המשפט יתחשב בו לעניין העונש לאור תכניותיו ללמוד ולהשיב את חייו למסלול נורמטיבי.

דין והכרעה

ג. קביעת מתחם העונש ההולם.

21. על אף שהצדדים בתיק זה הגיעו להסכמה מסוימת אודות טווח הענישה, הלכה היא כי הסדר טיעון במסגרתו נקבע לעתים טווח ענישה מוסכם, הינו הסכם בין רשויות התביעה לבין נאשם, כאשר בית המשפט איננו, כידוע, צד להסכם, ומשכך, אין ההסכמה בין הצדדים אודות טווח הענישה מחייבת את בית המשפט. מתחם ענישה לעומת זאת, הינו קביעה נורמטיבית של בית המשפט באשר לטווח הענישה הראוי בגין העבירה בנסיבותיה, מידת אשמו של הנאשם וסוג ומידת העונש האמור להיות מוטל עליו (ראו לעניין זה, ע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל, (04.12.2013) וע"פ 4301/15 יאשיהו יוסף פינטו נ' מדינת ישראל, (05.01.2016)).
22. על כן, כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועה, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.
23. בעצם ביצוע **עבירת התקיפה והחבלה ממשית ע"י שניים או יותר**, פגעו הנאשמים בסטנדרט התנהגות שנועד להגן על תחושת הביטחון, שלמות הגוף והכבוד של כל פרט בציבור מפני תופעת האלימות. לא אחת התריעו בתי המשפט כי יש למגר את תופעת הבריונות המצויה ברחובות באמצעות ענישה הולמת (ראו לעניין זה הדברים שנאמרו בע"פ 4330/12 דעאס נ' מדינת ישראל (05.11.2012)).
- (והדברים נאמרים באופן כללי, כאשר ברי כי שיקול ההרתעה אינו בא במניין השיקולים שמשקלים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם).
24. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח השקלול והאיזון בין חומרת מעשיהם של הנאשמים, תקיפת המתלונן והחבלות שנגרמו לו, סבורתני כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה ממשית.
25. **במסגרת בחינות הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, בית המשפט נותן דעתו, בין היתר, לשאלה האם התקיפה שגרמה לחבלה בוצעה בצוותא חדא אם לאו, האם נעשה שימוש בנשק קר או חם, משך התקיפה, הרקע לביצוע המעשה, חלקו של המתלונן, תוצאותיה של התקיפה וכיוצ"ב. בפרט יצוין, כי את מעשי התקיפה ביצעו הנאשמים כנגד המתלונן אשר כל שביקש היה לצאת ולבלות ערב בחברת רעייתו במועדון. המדובר בתופעה שהפכה לחזון נפרץ במקומותינו, כאשר אזרחים מוצאים את עצמם מותקפים, פעמים רבות על עניינים של מה בכך, על ידי אותם בריונים שלא נרתעים ליישב סכסוכים בדרך אלימה ובכוח הזרוע ושמבקשים לפגוע בשלוות נפשם ובגופם.
26. בהקשר זה נתתי דעתי בראש ובראשונה לתוצאות הקשות ולחבלות שנגרמו למתלונן כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים, ובהם, חבלה בפניו; סימני שפשוף; וחתך בידו ברוחב של 3 ס"מ. כל אלו הצריכו טיפול בבית החולים. עוד ולחומרה, נתתי משקל לכך כי התקיפה בוצעה בצוותא חדא, עת שהנאשמים התנפלו על המתלונן שנפל לרצפה והכו אותו בכל חלקי גופו בבעיטות ומכות. לא זו בלבד, אלא שהנאשמים 1 ו-2 המשיכו להכות את המתלונן בבעיטות ואגרופים בכל חלקי גופו, וגם כאשר הלה היה שרוע בחוסר אונים על הקרקע, הכה בו הנאשם 1 בבעיטה

- חזקה בראשו, ובעקבותיה איבד המתלון את הכרתו. ואם לא די בכך, תקיפתם של הנאשמים את המתלון נעשתה לעיני אשתו של המתלון, שספגה אף היא בעיטות ומכות בשעה שניסתה להפריד בין הניצים. תקיפת המתלון בצוותא חדא מעצים את פוטנציאל הנזק, כאשר ברי כי מעשיהם של הנאשמים עלולים היו לגרום למתלון נזקים גופניים חמורים מאלו שנגרמו בסופו של יום, וכבר היו דברים מעולם, ונדמה שלא בכדי קבע המחוקק כי העונש של התוקף את חברו בצוותא חדא - בין אם התקיפה גרמה לחבלה ובין אם לאו- הינו כפול מזה הקבוע לצד עבירת התקיפה. ודוק, במקרה הנדון אין עסקינן בזנק פוטנציאלי בלבד שכן, הנאשמים גרמו לנזק גופני ממשי למתלון.
27. עוד יש ליתן את הדעת לכך כי מעשים אלו, מעבר לפגיעה הפיזית גרמו גם לפגיעה נפשית במתלון וברעייתו שנאלצה לצפות במראות קשים מסוג זה, ואף להיפגע במהלכם. מנגד ולקולה, בית המשפט שוקל את העובדה כי הנאשמים לא עשו שימוש בנשק קר או חם. כמו כן, נדמה כי מעשיהם של הנאשמים נעשו מתוך התפרצות זעם ומבלי שנלווה להם תכנון מוקדם משמעותי. אם כי, אין לתת לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלימות בעידנא דריתחא, ומבלי שהעברין תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מפחית מחומרתן, ובפרט במקרה העומד לפניי, כאשר העבירה נעשתה בצוותא חדא על ידי שלושת הנאשמים.
28. באשר לסיבה שהביאה את הנאשמים לבצע את העבירה, כאמור בכתב האישום המתוקן שבו הודו הנאשמים, טרם תקיפת הנאשמים את המתלון, התפתחה קטטה מחוץ למועדון במהלכה הכה חברו של המתלון את הנאשם 2 בפניו וגרם לו לחבלה בגבה. אף אם אקבל את גרסתם של הנאשמים, לפיה היה זה חברו של המתלון אשר חולל את האירוע האלים - הרי שעדיין, אין בכך בכדי להצדיק במאומה את התנהגותם האלימה ושלוחת הרסן כלפי המתלון חלף נקיטה באמצעים חוקיים ולגיטימיים. עוד אציין, כי מ"מבט על" על האירוע, מצטיירת בעיניי תמונה מטרידה המשקפת התנהגות עבריינית, המאפיינת את דרכם של בריונים, בבואם לפתור סכסוכים. התנהגות מעין זו, בה הנאשמים בוחרים לעשות דין לעצמם, כמכלול, צריכה להישקל עובר לקביעת מתחם העונש ההולם.
29. **בכל הנוגע למדיניות הענישה הנוהגת**, מקום בו עסקינן בעבירה של תקיפה חבלנית בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין, סקירת הפסיקה הנוהגת מעלה כי **על דרך הכלל** מתחמי הענישה נעים בין מאסר קצר שניתן לרצותו בעבודות שירות ועד ל- 18 חודשים מאסר בפועל (ראו למשל, ת"פ (שלום נצ') 71369-12-18 **מדינת ישראל נ' זייד שתייני** (09.12.2019); ת"פ (שלום ת"א) 36595-08-15 **מדינת ישראל נ' מוחמד חואנה** (18.11.2018); ת"פ (שלום ת"א) 5669-03-16 **מדינת ישראל נ' אלי שפדייב** (14.11.2018); ת"פ (שלום י-ם) 26189-08-16 **מדינת ישראל נ' סהר מאיר לוציאנו** (26.07.2017) ת"פ (שלום ת"א) 15649-01-14 **מדינת ישראל נ' פדו אבו זעילה** (30.01.2017); ת"פ (שלום ראשון לציון) 34657-09-15 **מדינת ישראל נ' חאלד אבו ענאם** (06.04.2016) ת"פ (שלום כפר-סבא) 14535-12-14 **מדינת ישראל נ' נאשד קעיק** (22.06.2016); ת"פ (שלום רחובות) 14822-09-12 **מדינת ישראל נ' דביר פלדנקרין** (12.02.2014)).
30. ויוער, בסקירת הפסיקה שלעיל הפניתי למתחמי הענישה שנקבעו במקרים השונים, בעוד כי ברי שהעונשים שהושתו בכל מקרה ומקרה, בגדרי המתחמים או מחוצה להם, הושפעו ממאפייני האישיים והייחודיים של כל נאשם ונאשם. גם בנוגע למתחמי הענישה עצמם, נהיר כי קיימים מקרים החורגים, לכאן או לכאן, מהמנעד האמור. לא ייפלא שכך הדבר, שכן כידוע, מתחמי הענישה שנקבעים בכל מקרה ומקרה תלויים, בין היתר, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאשר ברי כי, למשל, אין דין תקיפה שעניינה דחיפה שגרמה לאדמומיות כדין תקיפה שעניינה הטחת מכות אגרוף לכיוון הפנים ובעיטות שגרמו לחבלות מדממות רבות.
31. עוד אציין, כי עיינתי בפסיקה שאליה הפנו באי כוח הצדדים, אולם הדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות בין המקרים שנדונו שם לבין המקרה שלפניי. כך לדוגמא ברע"פ 9037/14 **יואב בן קסוס נ' מדינת ישראל** (08.02.2016) פסיקה אליה הפנתה המאשימה, המדובר היה בתקיפה של 6 אנשים את המתלון, תוך שהמתלון נפגע פגיעות קשות באבריו הפנימיים (בטחול ובלבלב) אשר גרמו לו לנזקים גופניים חמורים שהגיעו עד כדי אי תפקוד מלא של אברים חיוניים אלה. כמו כן, כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלון פגיעות כלכליות ונפשיות. לא זו בלבד, אלא שהנאשמים שם הורשעו אף בתקיפה חבלנית של אדם נוסף. הנה כי כן, המדובר בנסיבות החמורות מאלו שבמקרה שלפניי. עוד יצוין, כי תיקון 113 לא הוחל בגזר דין זה שכן הכרעת הדין ניתנה עובר לכניסתו של

התיקון לתוקף. בעניין זה יצוין, כי טוב יעשו הצדדים אם יקפידו להציג פסקי דין שניתנו בעת האחרונה, ובוודאי כאלה שניתנו לאחר תיקון 113 (וראו דבריה של כב' השופטת ג' שלו בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 21819-05-15 **יהודה סלפוצ'ניק נ' מדינת ישראל**, (12.05.2015), ביחס לגזרי דין שניתנו עובר לתיקון 113, ואשר ולא ברור אם כיום הם היו מתיישבים עם הוראותיו). כך גם בכל הנוגע לפסיקה אליה הפנתה ההגנה, ברע"פ 3158/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (26.06.2018), שם הורשע הנאשם בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש ללא שנלוו לה נסיבות מחמירות (בשונה מהמקרה שלפנינו).

32. על כל פנים, וזאת חשוב להדגיש, נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים החורגים, לכאן או לכאן, ממנעד הענישה שהוצג לעיל. ועדיין, דומני כי הפסיקה שהוזכרה היא-היא המייצגת נכונה את מדיניות הענישה הנוהגת. עוד ראוי להזכיר, כי ממילא גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיווידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו (ראו והשוו, ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (05.05.2009)). לבסוף, גם ראוי להזכיר כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה, ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).
33. **כללם של דברים**, בשים לב לעקרון המנחה בענישה, לערכים המוגנים שנפגעו ולמידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנוהגת, ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, **הריני לקבוע כי בגין מכלול מעשיהם של הנאשמים ינוע מתחם העונש ההולם בין 6 חודשים מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד ל- 18 חודשים מאסר בפועל, וענישה נלווית.**

ד. גזירת העונש המתאים לנאשמים

34. אשר לגזירת העונש המתאים לנאשמים, הרי שזו צריכה להיעשות בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40א לחוק העונשין. ויוער, כי ראשית מצאתי להידרש לשאלת העונש שראוי להשית על הנאשם 2 ולאחר מכן לדון בשאלת ביטול ההרשעה בעניינם של הנאשמים 1 ו-3.

גזירת העונש המתאים לנאשם 2

35. אשר לגזירת העונש המתאים לנאשם 2, נתתי דעתי לעברו הפלילי (ת/3) הכולל שלוש הרשעות קודמות, בין השנים 2012-2013 בעבירות של העדר מן השירות, בגין הושתו על הנאשם עונשים של מאסרים בפועל ומאסרים מותנים. בהמשך לאמור, מצאתי אף להעניק משקל לנסיבות חייו של הנאשם שהייתה להן השפעה על ביצוע העבירה שבגינה הוא נותן את הדין כיום. כמו כן, יש ליתן את הדעת לנזק שנגרם לנאשם כתוצאה מההליך הפלילי, הן לנזקים האישיים-משפחתיים והן לנזקים הכלכליים כפי שאלה פורטו בתסקירי שירות המבחן וכן על ידי ההגנה בשלב הטיעונים לעונש. עוד לא התעלמתי מהפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר וזאת מבלי להתעלם מכך שהכלא אינו זר לו.
36. עוד ולקולה, יש ליתן את הדעת לכך שהנאשם הודה בביצוע העבירה, מה שהביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר ואף ייתר את הצורך בהעדת המתלונן וכן הלה הביע חרטה על מעשיו. כמו כן, שקלתי את העובדה שהנאשם היה עצור בתיק זה למעלה מחודש, ובמשך תקופה לא מבוטלת נוספת שהה תחת תנאים מגבילים. ברי כי המעצר או הליך המעצר איננו "מקדמה על חשבון העונש", אולם נדמה כי ניתן ליתן לדברים משקל במסגרת הנסיבה הקבועה בסעיף 40א(3) לחוק העונשין.
37. בנוסף לאלה, בית המשפט שוקל את העובדה כי מאז האירוע שבמוקד כתב האישום המתוקן נמנע הנאשם

מלשוב ולהסתבך בפלילים.

38. עוד, בית המשפט נותן דעתו לכך שלנאשם ניתנו הזדמנויות להירתם להליך טיפולי, וכי בתחילת הדרך הלה נרתם להליך טיפולי במסגרת צו פיקוח המעצרים שהוטל עליו, תוך ששירות המבחן ציין כי הלה הקפיד להגיע באופן קבוע וסדיר למפגשים והיה שותף פעיל, דומיננטי ומשמעותי בקבוצה הטיפולית. שירות המבחן התרשם כי במצבי קונפליקט ולצורך החזרת תחושת השליטה לחייו והעלאת הדימוי העצמי הגברי, הנאשם עלול לפעול באופן אלים מתוך חוסר הבנה של מורכבות הסיטואציה בה הוא מצוי, חומרתה, והשלכותיה; קשייו של הנאשם לבחון אלטרנטיבות אדפטיביות להתמודדות במצבי חיים שונים, מותאמת לשלב הטיפול בו הוא מצוי; הנאשם גילה יכולת להתגייס להליך טיפולי; ההליך הפלילי מהווה עבור הנאשם גורם מרתיע; וכי המשך שילובו בהליך הטיפול במסגרת התיק העיקרי, יאפשר לנאשם לערוך התבוננות ביקורתית ומעמיקה אודות דפוסי, התנהלותו, ובחירותיו.
39. יחד עם זאת, ובסופו של יום, הנאשם החליט לדחות את היד שהושטה לו משירות המבחן, תוך שהוא התקשה להגיע למפגשים שנקבעו עמו באופן רצוף וסדיר. כפי העולה מתסקירי שירות המבחן, הנאשם שולב בקבוצה טיפולית במסגרת התיק העיקרי ביום 05.09.2018, ונכח בשבעה מתוך אחד עשר המפגשים הקבוצתיים, תוך שנעדר מהמפגשים במהלך חודש שלם. שירות המבחן התרשם כי הנאשם נמצא בנסיגה, מתקשה לבסס תפקוד יציב הן בתעסוקה והן במסגרת הקשר עם שירות המבחן, ונראה כי המשבר האישי שחווה לנוכח גירושיו והקשיים הכרוכים בהליך המשפטי המתנהל כנגדו משפיעים על יכולתו להתחייב להליך הקבוצתי (ראו התסקיר מיום 20.12.2018). בהמשך הדרך, שירות המבחן אפשר לנאשם להמשיך בהליך הטיפול לאחר שהנאשם הביע מוטיבציה להתגייס להליך חרף הנסיגה במצבו, תוך ששירות המבחן ציין כי הנאשם הגיע באיחור ניכר למפגשים, השתתפותו במפגשים הייתה מצומצמת, שטחית, וחלקית, תוך הצגת עמדות נוקשות באשר לאופן התנהלותו במצבי קונפליקט; הלה חזר על עמדותיו הקורבניות; וכי לא הצליח להתייבב בתעסוקה. שירות המבחן התרשם כי השתתפותו של הנאשם בטיפול אינה מקדמת את יכולותיו להגמיש עמדותיו, ניכר כי אינו עורך תהליך של חשבון נפש ביחס לעצמו, לעמדותיו והתנהגותו וכי אינו מגלה רצון לערוך שינוי בחייו. שירות המבחן שב וציין כי להערכתו הנאשם מצוי בנסיגה וכי בשלב זה של חייו הנאשם טרוד בעיקר בקשיים כלכליים עמם מתמודד וכי הלה אינו מפיק תועלת מהשתלבותו בטיפול. משכך, שירות המבחן נמנע מלבוא בהמלצה שיקומית בעניינו (ראו התסקירים מיום 20.03.2019 ומיום 23.10.2019).
40. הנה כי כן, במצב דברים זה יקשה על בית המשפט לקבוע כי קיימים בעניינו של הנאשם שיקולי שיקום בעלי משקל גבוה. כך גם, מסקנתי האחרונה אף מתיישבת עם האמור בתסקירים, מהם עולה כי חרף התרשמות השירות לפיה הנאשם זקוק להתערבות טיפולית לצורך רכישת כלים שיועילו לו בהגמשת עמדותיו ובעריכת חשבון נפש ביחס להתנהגותו, הרי שהנאשם מצדו לא גילה נכונות לעריכת שינוי, ולא הצליח לגייס את הכוחות הנפשיים והפניות הרגשית הנדרשת לתהליך של עבודה עצמית.
41. עם זאת, וכידוע, אין הכרח שהנאשם יעבור שיקום "מוסדי" במסגרת טיפולית כלשהי, ולעיתים די בכך שביט המשפט ישתכנע שהנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, משתף פעולה עם רשויות החוק, לא שב לדרכיו הרעות ולא מסתבך עוד בפלילים, כדי לקבוע כי אותו נאשם "השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם בעתיד" (ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (14.07.2013); רע"פ 7683/13 דויד פרלמן נ' מדינת ישראל, (23.02.2014); רע"פ 1441/14 חמיס נ' מדינת ישראל, (09.12.2014); ע"פ 5341/13 מדינת ישראל נ' מוחמד אלקרעאן, (08.12.2013); ועפ"ג (מחוזי באר שבע) 37682-03-13 גרניק נ' מדינת ישראל, (20.11.2013)). והרי שגם במקרה שלפניי, עסקינן בנאשם שמאז ביצע את העבירה שבגינה הוא נותן את הדין כעת, היטיב את דרכיו, ונמנע מלשוב ולבצע עבירות נוספות.
42. ברוח הדברים האמורים יצוין, כי אמנם שיקול השיקום יביא במקרה הנדון להקלה בעונשו של הנאשם, אולם לא יהיה בו כדי להטות את הכף לכיוון סטייה הימנו לקולה או להימנעות משליחתו למאסר, לריצוי בעבודות שירות. ודוק, בעובדה שהנאשם גילה "ניצני שיקום" יהיה גם יהיה כדי להביא להקלה בעונשו, ואילו לא הנאשם היה נמנע מלהסתבך עוד בפלילים משמעות הדברים היא שליחתו לריצוי מאסר ממושך מאחורי סורג ובריח.

43. כידוע, לאינטרס השיקום חשיבות ניכרת, אולם אין עסקינן בשיקול שהוא בבחינת חזות הכול, ולצד אינטרס זה קיימים שיקולי ענישה נוספים כגון גמול (שהוא אף העיקרון המנחה בענישה, לאחר תיקון 113) והרתעה (ראו והשוו, ע"פ 1521/14 יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל, (16.09.2015); ורע"פ 4097/16 מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל, (24.05.2016)). שני שיקולי ענישה אחרונים אלה, אף מקבלים משנה תוקף במקרה הנדון, עת עסקינן במי שהורשע בעבירת אלימות חמורה, שאף גרמה לחבלת המתלונן.
44. יתר על כן, אף אם הייתי קובעת שהנאשם השתקם בצורה מלאה או שקיים סיכוי ממשי לכך (ואינני קובעת זאת), עדיין אין זה אומר כי בית המשפט בהכרח יסטה לקולא ממתחם הענישה, והרי לא בכדי נוקט סעיף 40ד(א) לחוק העונשין - בהתייחסו לאפשרות שבית המשפט יורה על סטייה לקולא ממתחם הענישה משיקולי שיקום - בלשון "רשאי" ולא "חייב".
45. כידוע, יש לנקוט בזהירות בכל הנוגע לסטייה ממתחמי הענישה בשל נימוקי שיקום ולבחון כל מקרה על נסיבותיו. בעניין זה יש לבחון בין היתר, האם השינוי שעבר הנאשם נותן אותותיו במישורים השונים של חייו, ובפרט בדרך החשיבה המעוותת שהביאה אותו לביצוע המעשים, כמו גם לבחון באיזה שלב של ההליך השיקומי מצוי הנאשם, וכי רק במקרים נדירים שבהם קיימים סיכויי שיקום מובהקים המצדיקים, בבחינת יוצא מן הכלל - לסטות ממתחם העונש ההולם (ראו והשוו, ע"פ 1229/19 יפתח סלומנסקי נ' מדינת ישראל, (01.07.2019)).
46. כללם של דברים, ייאמר כי אכן מלאכת גזירת הדין איננה מלאכה קלה כל עיקר, ונדמה כי הקושי אף גובר מקום בו מדובר בנאשם שמצד אחד, ביצע עבירה חמורה; אך מצד שני, לאורך השנים האחרונות תפקודו ככלל הינו תקין והוא מנהל אורח חיים נורמטיבי. אכן ברגיל, עונשו של מי שהורשע בעבירת אלימות חמורה כמו זו שבה הורשע הנאשם - דינו למאסר מאחורי סורג ובריה. גם במקרה הנדון, בית המשפט אינו מתעלם מחומרת מעשיו של הנאשם ובוודאי לא מהנזקים שנגרמו למתלונן. ועדיין, בשים לב לנסיבותיו האישיות של הנאשם; עברו הפלילי שאיננו מכביד; גילו הצעיר באופן יחסי; הודאתו במיוחס לו; החרטה שהביע; וכל יתר מאפייני החיוביים אשר תוארו בגזר הדין - מצאתי כי ניתן ללכת לקראתו בזו הפעם, ולגזור את עונשו ברף הנמוך של המתחם שנקבע על ידי. בכל הנוגע לרכיב הכלכלי שבענישה, הרי שבית המשפט ישית על הנאשם קנס, אולם לצד חומרת העבירה, בקביעת גובהו יילקחו בחשבון גם מכלול מאפייני החיוביים של הנאשם ומצבו הכלכלי (נ/1), לצד אלה, הנזקים שנגרמו למתלונן ימצאו את ביטויים בגזר הדין, וזאת בגובהו של רכיב הפיצוי שיושת על הנאשם.
47. הנה כי כן, משנתתי דעתי למכלול הנסיבות שאין קשורות לביצוע העבירה, מצאתי להשית על הנאשם 2 את העונשים הבאים:

א. 7 חודשים מאסר בפועל, שירוצו בעבודות שירות בניכוי ימי מעצרו.

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 15.07.2020, הנאשם יחל בריצוי עבודות השירות ביום 29.11.2020, או בכל מועד אחר אשר יקבע הממונה. העבודות תבוצענה במרכז הטניס, בכתובת: שדרות עופר, אשקלון - בימים א'-ה' על פי טווח השעות המתאפשר על פי חוק העונשין והכול אלא אם הממונה יקבע אחרת. על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר במועד הנקוב, בשעה 08:00, במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר מותנה למשך 6 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם עבירת אלימות מסוג עוון.

ד. פיצוי בסך 6,000 ₪ למתלונן ע"ת/1.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

כל סכום שייגבה בתיק, ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

ה. קנס כספי בסך 1,500 ₪ או 15 ימי מאסר תמורתו.

הפיצוי והקנס ישולמו ב- 15 שיעורים שווים, החל מיום 1.12.2020.

ו. הנאשם יצהיר על התחייבות על סך 15,000 ₪ להימנע מביצוע כל עבירת אלימות וזאת למשך שלוש שנים מהיום.

זכות ערעור - כחוק.

ניתן והודע היום י"ד אב תש"פ, 04/08/2020 במעמד הנוכחים.

נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיא

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נרשמה לפניי התחייבות הנאשם 2 כמפורט בגזר הדין.

ניתן והודע היום י"ד אב תש"פ,
04/08/2020 במעמד הנוכחים.
נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיא

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נרשמה לפניי התחייבות הנאשמים 1 ו- 3 כמפורט בגזר הדין.

ניתנה והודעה היום י"ד אב תש"פ, 04/08/2020 במעמד הנוכחים.

נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיא

הוקלד ע"י לירז ביטון.